

วัยรุ่นไทยกับเสื้อผ้าตัวจิ๋ว

พัชรินทร์ เกลิมพงศ์พิพัฒน์¹

เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเป็นองค์ประกอบหลักที่สำคัญในปัจจัยสี่ ตั้งแต่อดีตมาถึงปัจจุบัน วัฒนธรรมการแต่งกายของไทยได้รับอิทธิพลมาจากชาติตะวันตกที่เข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงการแต่งกายตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ทำให้คนไทยเราเริ่มรู้จักการใส่เสื้อเชิ้ต กางเกงขายาว คาดเข็มขัด นุ่งกระโปรง สวมหมวก และอีกมากมาย ตรงนี้จึงเป็นสาเหตุประการแรกหรือเรียกว่าเป็นจุดเริ่มของการเปลี่ยนวัฒนธรรมการแต่งกายของไทยสู่ความเป็นสากลมากขึ้น จากนั้นวิวัฒนาการของเครื่องแต่งกายก็ปรับเปลี่ยนมาทุกยุคทุกสมัย กลายเป็นกระแสความนิยมในเรื่องของเครื่องแต่งกายซึ่งมีมากขึ้นทุกวัน จากจุดเปลี่ยนเพื่อก้าวเข้าสู่ความเป็นสากลที่นานาประเทศยอมรับ ก็กลับทวีความรุนแรงในเรื่องการแต่งกายโดยมิได้มีจุดประสงค์เดิมอีกต่อไป แต่กลับกลายเป็นแฟชั่นที่มีออกมาจนกลายเป็นวัฒนธรรมแบบใหม่ที่ใครไม่สวมใส่ หรือหาซื้อมาเป็นเจ้าของ ต้องเรียกว่า “ตกยุคตกสมัย” หรือ “ตกเทรนด์” ในเวลานั้นเป็นแน่

เมื่อพูดถึงคำว่า “แฟชั่น” คงไม่มีใครปฏิเสธว่าตัวเองไม่รู้จัก และคงไม่ปฏิเสธว่าขณะนี้ตัวเองก็ทำตามแฟชั่นตามสมัยนิยมอยู่เช่นกัน อาจไม่ใช่ทั้งหมดแต่ก็ขอมิบังเพื่อไม่ให้ถูกกล่าวหาว่า “ตกเทรนด์” แฟชั่นก็เปรียบเสมือนกับค่านิยมกระแสความนิยมที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย อาจจะเปลี่ยนทุกสัปดาห์ สองสัปดาห์ เป็นเดือน หรือปี ขึ้นอยู่กับความนิยมในตัวสินค้านั้นๆ ว่ามีมากแค่ไหน ถ้าเราลองย้อนกลับไปสัก 10 ปีที่ผ่านมา จะพบว่าแฟชั่นโดยเฉพาะเสื้อผ้า เครื่องประดับ เข้ามามีบทบาทและตีตลาดเมืองไทยมากทีเดียว โดยเฉพาะกับวัยรุ่นไทยและเจาะจงลงไปในกลุ่มสาววัยรุ่น ไม่ว่าจะรุ่นเล็กถึงรุ่นใหญ่ จนกลายเป็นกระแสนิยมที่เหมือนเป็นมนต์ขลังที่ทุกคนต้องทำตาม อย่างการใส่เสื้อโชว์สะดือ เสื้อสายเดี่ยว เสื้อรัดรูป กระโปรงพืดๆ สั้นๆ ทำสีหมึมห่มัน

แปลกๆ ฯลฯ การที่แฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเข้ามามีบทบาทต่อความคิด จนไปถึงการกระทำการปฏิบัติตามสมัยนิยม ทำให้เรากำลังถูกกลืนความเป็นไทยลงไปทุกที เริ่มง่ายๆ จากนำแฟชั่นไม่ว่าจะเป็นตามเวทีเดินแบบ (แคทวอล์ก) แหล่งนัดพบชุมชนของวัยรุ่นอินเทรนด์อย่างสยามสแควร์ หรือการเกาะติดกระแสดารายอดนิยม ที่วัยรุ่นทำตามและเอาอย่าง ภาพลักษณ์ที่ปรากฏ เพียงเพื่อต้องการเกาะติดกระแสนิยมตามแฟชั่นในขณะนั้น และเพื่อมิให้โดนกล่าวหาว่า **เจ๋ม เซย บ้านนอก ตกยุค** ซึ่งเป็นคำในหมู่วัยรุ่นใช้พูดกันเมื่อเพื่อนในกลุ่ม หรือคนรอบข้างที่พบเห็นแสดงตัวต่างกับพวกเขา

การสวมใส่เสื้อผ้า หรือการหาซื้อชิ้นนั้น ตามปกติจะหาขนาดที่เหมาะสมกับตัวเอง โดยที่ไม่เล็กและใหญ่จนเกินไป เพื่อการสวมใส่ที่พอดี ไม่น่าเกลียด ดังนั้นเสื้อผ้าจึงถูกออกแบบมาหลายขนาดตั้งแต่เล็กถึงใหญ่ ถ้าเทียบขนาด ก็จะมีตั้งแต่ S M L XL ซึ่งการเทียบขนาดในการหาซื้อนี้ก็ขึ้นอยู่กับขนาดตัวของผู้สวมใส่ด้วย แต่ปัจจุบัน โดยเฉพาะวัยรุ่นไทย (หญิง) นับตั้งแต่นักเรียนคอซอง นักศึกษามหาวิทยาลัย ต่างพากันหาซื้อเสื้อผ้าขนาดเล็กสุด เพื่อให้ดูเข้ารูป เน้นตรงนี้นิดตรงนั้นหน่อยตามแฟชั่น ซึ่งต่างกับหญิงไทยในสมัยก่อนที่ไม่นิยมเน้นสัดส่วนรูปร่างให้ใครเห็นเท่าใดนัก แต่กระแสนิยมปัจจุบันเปลี่ยนไปแล้ว ฉะนั้นเมื่อเดินไปที่ไหนเราก็จะเห็นวัฒนธรรมการแต่งกายสมัยใหม่ที่ต้อง เล็ก รัด เข้าไว้ ถึงจะอินเทรนด์ ปัจจุบันจึงไม่ค่อยเห็นวัยรุ่นคนไหนที่ไม่ใส่เสื้อขนาดเล็กที่เน้นรูปร่าง แต่กลับเป็นสิ่งที่ขณะนี้ดูชินตาไปซะแล้ว จากขนาดเสื้อผ้าเล็กสุด (ขนาด S) ปัจจุบันมีการปรับขนาดเสื้อผ้าเพื่อเอาใจวัยรุ่นมากขึ้น เพราะเสื้อขนาด S ขณะนี้อาจจะดูใหญ่เกินไปสำหรับวัยรุ่นหญิงหลายๆ คน ฉะนั้น เมื่อเดินหาซื้อเสื้อผ้าเราจึงเห็นเสื้อขนาดเล็กมากๆ ที่อาจจะไม่เชื่อว่าผลิตสำหรับวัยรุ่น บางครั้งเหมือนเสื้อผ้า

¹นักวิชาการศึกษา สถาบันวัฒนธรรมศึกษากัลยาณิวัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ที่แขนไว้ขายสำหรับเด็กมากกว่า หรือหลายๆ ท่าน อาจเรียก เสื้อผ้าสมัยใหม่นี้ว่า **เสื้อผ้าขนาดจิ๋ว** ไม่ใช่เฉพาะขนาดที่ผลิตให้เล็กลง รัศรูปมากขึ้น ขนาดกระโปรงก็อาจเรียกว่าหดลง หรือเปล่า เพราะปัจจุบันนอกจากเสื้อจิ๋วแล้ว กระโปรง หรือ กางเกงขาสั้นก็จิ๋วตามกันไปด้วย และแฟชั่นที่อินเทรนด์ที่สุดในตอนนี้ คือ ความยาวขนาด 1 คืบเท่านั้น

แม้เสื้อผ้ายังผลิตมาขนาดเล็กเพียงใด วัยรุ่นไทยก็ยอมที่จะหาซื้อมารอบครองเช่นกัน ถ้าวันนี้ใส่ไม่ได้ พรุ่งนี้ก็ต้องใส่ให้ได้เพื่อแฟชั่น และบางครั้งเราจึงเห็นวัยรุ่นหลายๆ คน ใส่เสื้อผ้างันจนดูไม่เหมาะสม เพราะนอกจากจะเน้น ขนาดเล็กจิ๋ว รัศรูปแล้ว ยังมีแบบวิ๊วๆ แวมๆ ให้เห็นกันเป็นกระโปรง สำหรับผู้ชายที่ชายตามองโดยที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เสื้อผ้าที่ผลิตก็มีไซส์แค่ชุดล่าลงเท่านั้น แต่กลับเป็นกระแสดูเหมือนเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษา ที่ขอเข้ารูปไว้ก่อน เพื่อความสวยสง่า ปนเซ็กซี่เล็กๆ โดยเฉพาะในหมู่นักเรียน นักศึกษาหญิงเกือบทุกที่

อิทธิพลแฟชั่นของวัยรุ่นในปัจจุบันส่วนหนึ่งก็ได้รับอิทธิพลจากประเทศใกล้เคียง ไม่ว่าจะ ญี่ปุ่น เกาหลี หรือ ประเทศชาติตะวันตก รวมถึงการเน้นย้ำทางสื่อ เช่น โทรทัศน์ และนิตยสาร การที่ผู้เขียนหยิบยกประเด็นดังกล่าวขึ้นมาขึ้นมานั้น มิได้คิดที่จะต่อต้าน หรือส่งเสริมให้มีหรือไม่มีต่อไป แต่คงจะอยู่กลางๆ เพราะไม่ว่าใครก็ต้องเดินไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมต่อไป ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงด้านใดก็ตาม จึงไม่อาจบอกว่าการตามกระแสดังกล่าวนั้นเป็นสิ่งที่ดี หรือไม่ดี แต่การเดินตามความเปลี่ยนแปลง เราต้องถามตัวเองด้วยว่าจะทำตาม ได้มากน้อยแค่ไหน ควรคิดก่อนที่จะตัดสินใจทำตามลงไป ดังเช่น ค่านิยมของแฟชั่นที่กลุ่มวัยรุ่นมักจะอ่อนไหว และไหลไปตามกระแสดังผลให้เกิดการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับวัย จนบางครั้งก็นำอันตรายมาสู่ตนเอง โดยที่เราอาจไม่ตั้งใจ หรือไม่ต้องการที่จะให้เกิดเหตุการณ์เลวร้ายนั้นเลย

จากการสัมภาษณ์นายศิริ ศิริรักษ์ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “เป็นเรื่องส่วนบุคคลที่แต่ละคนก็มีแนวคิดที่ต่างกันออกไปในเรื่องของการ

แต่งกาย และเราก็ไม่สามารถที่จะห้ามความคิดอ่านของบุคคลนั้นได้ ซึ่งคิดว่าความคิดส่งผลถึงการแสดงออกทางพฤติกรรมด้วย และการเกาะติดแฟชั่นจึงเป็นการตามกระแสสังคมในขณะนั้นโดยส่วนใหญ่จะเป็นในกลุ่มวัยรุ่น ทั้งนี้จึงไม่อาจกล่าวได้ว่าผิดหรือถูกเพราะทุกคนมีสิทธิ์คิดและแสดงออกได้อย่างเสรี แต่บางครั้งก็ควรดูความเหมาะสมด้วย”

นางสาวเบญจมาศ นุ่นประดับ นักวิชาการโสตทัศนศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ให้ความเห็นว่า “เรื่องนี้ถือว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล และอยู่ที่กระบวนการทางความคิดของแต่ละคนที่แตกต่างกันออกไป ในเรื่องของแฟชั่นถือเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น แต่จะมากหรือน้อยนั้นก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางความคิด และจริยธรรม ซึ่งตรงนี้เป็นเรื่องที่ทำกันไม่ได้ เพราะยิ่งช่วงวัยรุ่นทุกคนจะมีความคิดเป็นของตัวเอง แต่ถ้าถามว่าเห็นด้วยหรือไม่ นั่นจริงๆ แล้วขึ้นอยู่กับความเหมาะสม และกาลเทศะมากกว่า ไม่ใช่ว่าจะแต่งไม่ได้เลย สำหรับกระแสดูความนิยมในเรื่องนี้ที่ซึมสู่เครื่องแบบนักเรียน นักศึกษา นั้นไม่เห็นด้วย เพราะเครื่องแบบของแต่ละสถาบันเป็นสิ่งบ่งบอกถึงภาพพจน์ ภาพลักษณ์ ความศักดิ์ศรี ของสถาบันนั้นๆ เพราะเครื่องแบบนักศึกษาเป็นเครื่องแบบพระราชทาน การแต่งกายตามสมัยนิยมกับเครื่องแบบนี้จึงไม่เหมาะสมเท่าที่ควร ซึ่งปัจจุบันการแต่งกายเช่นนี้ดูเป็นเรื่องธรรมดาใดๆ ก็แต่งกันจนลืมคิดไปว่าเหมาะสมหรือไม่ อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะแต่งกายอย่างไร ก็ควรพิจารณาสักนิดว่าเหมาะสม ถูกกาลเทศะหรือไม่”

ฉะนั้นการแต่งกายเกาะอก สายเดี่ยวนั้นจริงๆ แล้วก็ได้ผิดกฎหมายข้อไหน หรือพระราชบัญญัติใดก็ได้สั่งห้ามไว้ แต่เราก็ควรคิดสักนิดว่าแต่งเพื่ออะไร เหมาะสมถูกกาลเทศะหรือไม่คิดได้เช่นนี้นอกจากจะเป็นผลดีต่อเราแล้ว เราก็ไม่ต้องเสียทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต ที่จะต้องมาคิดแล้วคิดอีกก่อนจะเดินออกจากบ้าน หรือคอยดูว่าวันนี้จะมีเทรนด์ไหนออกมาใหม่ ซึ่งตรงนี้ผู้เขียนก็ไม่เห็นด้วย เพราะจะทำให้เป็นกังวลจนเป็นแฟชั่นลิซิม หมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ไม่ควรจะเป็น แต่ถ้าเราเข้าใจและไม่ไหลตามกระแส ไม่ว่าจะเราจะแต่งกายแบบไหนก็เข้ากับยุคสมัยเช่นกัน เพราะบางครั้งผู้เขียนยังคิดว่า การเกาะติดกระแสแฟชั่นมากเกินไป ก็ดูเหมือนคนบ้าที่

พยายามจะทำอะไรสักอย่างเพื่อประกาศว่าเขานี้แหละเป็นหนึ่งในผู้นำแฟชั่น ถ้าลองมองกลับมาที่คนอื่นกลุ่มหนึ่งที่ได้ยึดติดอะไร แต่งกายตามสบาย ไม่ทุกจ๊วร้อน เป็นกังวล ผู้เขียนคิดว่าเป็นแบบหลังคงน่าจะสบายใจมากกว่า ฉบับนี้ผู้เขียนจึงเสนอบทความเพื่อปลุกจิตสำนึกต่อวัฒนธรรมการ

แต่งกายของวัยรุ่นไทยที่ขณะนี้เรากำลังถูกกลืนด้วยค่านิยมในโลกของแฟชั่น จนกำลังลืมความเป็นไทยที่ติดตัวเรามา แต่นั่นก็มีใช้จะแนะนำให้คุณผู้อ่านใส่ชุดไทย แต่คงจะบอกได้เพียงว่าควรแต่งกายให้เหมาะสมกับตนเองและถูกต้องตามกาลเทศะมากกว่า

อ้างอิง :

บทสัมภาษณ์ นายศิริ ศิริรักษ์ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2549

บทสัมภาษณ์ นางสาวเบญจมาศ ชู้นประดับ นักวิชาการโสตทัศนศึกษา งานประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2549

